

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců Mgr. Evy Kyselé a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. C. I.**, zastoupený JUDr. Janou Betlamovou, advokátkou, se sídlem Litoměřice, Dómská 8, PSČ: 412 01, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, PSČ: 170 34, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 7. 2004, č. j. 15 Az 703/2003 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 4. 2003, č. j. OAM-1836/CU-02-P05-2001, bylo řízení o udělení azylu žalobci zastaveno podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení obdržel úřední záznam Policie ČR – Referátu cizinecké a pohraniční policie České Velenice, č. j. SCPP-236/CB-12-2003, ze dne 30. 3. 2003, ze kterého plyne, že žalobce byl dne 30. 3. 2003 vrácen z Rakouska do České republiky. Správní orgán tedy nepochybně zjistil, že žalobce v průběhu řízení o udělení azylu neoprávněně vstoupil na území jiného státu, proto rozhodl o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. h) zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje za nesprávné. V doplnění odůvodnění své žaloby uvedl, že neměl v úmyslu opustit Českou republiku, pouze chtěl navštívit na několik hodin pohraniční oblast Rakouska. Poukázal na skutečnost, že v místě pobytu

v České republice zanechal své osobní věci a zadržen byl až při dobrovolném návratu do České republiky. Žalobce si nebyl vědom důsledků svého jednání pro azylové řízení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce v podstatě přiznal, že v průběhu řízení o udělení azylu neoprávněně vstoupil na území jiného státu. Žalovaný konstatoval, že jeho rozhodnutí nebylo podanou žalobou zpochybněno, a proto navrhl, aby soud tuto žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem č. j. 15 Az 703/2003 – 24 ze dne 27. 7. 2004 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 29. 3. 2003 překročil neoprávněně státní hranice České republiky do Rakouska, kde byl zadržen hlídkou rakouské policie a následně vrácen zpět do České republiky. Je proto zcela zřejmé, že neoprávněně vstoupil na území jiného státu, čehož si musel být vědom. Žalovaný proto důvodně a v souladu s ustanovením § 25 písm. h) zákona o azylu řízení zastavil. Argumenty, že si žalobce nechal v České republice své osobní věci a byl zadržen až při návratu do České republiky, označil krajský soud za irelevantní. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Namítal, že přešel státní hranice, ale nikoliv úmyslně s cílem zůstat v Rakousku, chtěl pouze vidět, jak to vypadá za hranicemi. Bohužel si neuvědomil, že porušuje zákon a jaké to pro něj bude mít důsledky. Stěžovatel požádal o zmírnění tvrdosti zákona, poukázal na to, že v České republice žije od 5. 5. 1989, vyučil se tu, má zde dvě děti a spoustu přátel. V Angole nenastoupil základní vojenskou službu, proto jej po návratu čeká vězení, které neodpovídá evropským parametrům. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel neoprávněně překročil česko-rakouské hranice a byl zadržen rakouskou pohraniční policií, tedy v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu, což dokládá předávací protokol orgánů Rakouska. Institut zmírnění tvrdosti zákona v azylovém řízení neexistuje, námitku stěžovatele proto označil žalovaný za irelevantní. Žalovaný odkázal na správní spis a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem neshledal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl dne 30. 3. 2003 v 11:00 hodin přes Referát cizinecké a pohraniční policie České Velenice vrácen z Rakouska do České republiky. Stěžovatel podle svého vyjádření opustil území České republiky dne 29. 3. 2003 okolo 19:00 hodin, když státní hranice překročil neoprávněně po železničním mostu. Téhož dne ve 20:45 hodin byl zadržen hlídkou rakouské policie, po provedených úkonech byl dne 30. 3. 2003 vrácen do České republiky, což potvrzuje předávací protokol a úřední záznam ze dne 30. 3. 2003.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatel v průběhu azylového řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

Podle § 25 písm. h) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.

Nejvyšší správní soud ve shodě se závěrem krajského soudu a žalovaného konstatuje, že v případě stěžovatele byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu, když stěžovatel v průběhu azylového řízení dne 30. 3. 2003 neoprávněně vstoupil na území Rakouska.

Pohnutky, které stěžovatele ke vstupu na území Rakouska vedly, nejsou pro posouzení tohoto případu relevantní. Podle názoru Nejvyššího správního soudu si stěžovatel musel být vědom protiprávnosti svého jednání, když překročil česko-rakouskou státní hranici mimo hraniční přechod, k čemuž jej zřejmě vedla skutečnost, že přes hraniční přechod by na území Rakouska legálně a bez následných sankcí vstoupit nemohl.

Námítka stěžovatele, že byl zadržen při návratu do České republiky, je z hlediska dikce ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu rovněž irrelevantní.

Institut zmírnění tvrdosti zákona není součástí českého azylového práva. Stěžovatel navíc vědomě porušil platné právní předpisy České republiky, když překročil státní hranici mimo hraniční přechod. Pro tento případ lze tedy aplikaci ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu považovat za přiměřenou a příhodnou.

Nedůvodnými shledal Nejvyšší správní soud též další námítky stěžovatele, týkající se délky jeho pobytu na území České republiky, jeho dvou dětí a přátel. Tyto skutečnosti nemají žádný vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí o zastavení azylového řízení z důvodu neoprávněného vstupu stěžovatele na území jiného státu. Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby své rodinné vztahy vyřešil s využitím příslušných ustanovení a institutů zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

V případě rozhodnutí o zastavení azylového řízení nedochází k věcnému posuzování skutečností uváděných stěžovatelem. Správní orgán tedy neposuzuje, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, ani zda jsou dány překážky ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené a v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní rovněž námitku stěžovatele, že jej v Angole za nenastoupení základní vojenské služby čeká vězení, které neodpovídá evropským parametrům.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu